

1

Hun kørte forbi det store hvide hus to gange. Den tredje gang standsede hun ud for det.

Villaen havde høj rejsning og halvvalmet tag. Den lå bag et hvidt stakit og en hæk og var omgivet af gamle træer med spredte grene. De småsprossede vinduer afslørede ikke andet end mørket indenfor.

Huset var større, end hun huskede det, og egentlig alt for stort til hende.

Det var 19 år siden, hun sidst havde været her. Og dengang havde hun lovet sig selv, at hun aldrig ville vende tilbage. Nu skulle hun flytte ind.

Hun tog konvolutten, der lå på sædet ved siden af hende, og rystede nøglen ud. Den var mærket med en lille plastikbrik, hvor advokaten havde skrevet hendes bedstefars navn på den ene side og adressen på den anden: *Frank Mandt. Johan Ohlsens Gate, Stavern.*

Hun kunne ikke sige sig fri for tanken om, at *han* havde holdt den samme nøgle. Havde gået rundt med den i lommen, pillet ved den, knyttet hånden rundt om den.

Hun kunne ikke lide at tænke på ham som *bedstefar*, brugte ikke det ord. Hun tænkte på ham som *Gamlingen*. Det var sådan, hun huskede ham, som en gammel mand, selv om han ikke kunne have været mere end 50 sidste gang, hun så ham. Han var stor og kraftig, med mørke, dybtliggende øjne, tykt gråt hår og et lille, hvidt overskæg.

En af de sidste gange, hun så ham, var til en 17. maj-fest. Hun

havde passeret huset i børneoptøget, og Gamlingen stod på glasverandaen med hænderne på ryggen og skulede med stramme læber. Hun havde forsøgt at vinke til ham, men han havde vendt ryggen til og var gået ind i huset.

Hun slap nøglen og så igen hen på huset. Selv på en varm juledag som denne syntes hun, at det udstrålede kulde.

Nogle klynk fra barnesædet fik hende til at vende sig om.

“Er du vågen, Maja-mor?” smilede hun og strakte sig om mod datteren. “Nu er vi fremme.”

Lillepigen lavede nogle gurglelyde, smilede og blinkede. Heldigvis lignede hun ikke sin far. Hun havde hendes mørke øjne og hår.

“Og mine smilehuller,” sagde hun og kildede datteren under hagen i et forsøg på at kalde dem frem. De skulle nok klare sig, de to. Før havde det altid været hende og moren. Nu var det hende og datteren.

Hun vendte sig igen om mod rattet, satte bilen i gear og kørte om til bagsiden af huset, hen foran garagen. Så tog hun nøglen med, trådte ud af bilen og tog datteren med fra bagsædet.

Indgangspartiet havde et fornemt præg, med forsiringer og ornamentter, sådan som man byggede for hundrede år siden.

Nøglen gled let rundt i låsen. Indenfor lugtede der rent og frisk, ikke indelukket, sådan som hun havde været bange for.

Advokaten havde gjort, som hun havde bedt ham om. Alt, hvad der havde været af møbler, indbo og løsøre, var fjernet. Alt det, der kunne minde hende om noget. Minde hende om fortiden.

Hun gik ud i køkkenet og videre ind i stuen. Hendes skridt gav genlyd mellem de nøgne vægge.

Sollyset sivede blegt ind gennem vinduerne og bredte sig hen over gulvet.

Der kan blive hyggeligt her, tænkte hun og kiggede ud på den lille park på den anden side af gaden. Det store hus kunne blive en god start på et nyt liv.

Den brede trappe op til loftsetagen knirkede. Hun løftede

Maja over på den anden hofte og fandt vej ind til det, der havde været hendes mors værelse. Blev stående lidt uden egentlig at føle noget, inden hun så på uret. Kvart i ti. Flyttebilen kunne dukke op når som helst.

Hun skyndte sig gennem de andre værelser, tog trappen ned igen og inspicerede resten af huset.

Ved døren til kældertrappen blev hun stående et øjeblik, inden hun åbnede den. Hun tændte lyset og tog nogle skridt ned ad de slidte trin.

Det var dernede, de havde fundet ham, en dag i januar. Han måtte være faldet omtrent derfra, hvor hun stod nu. Nede på det grå gulv kunne hun ane en mørkere plet på den lyse cement. De mente, at han havde ligget der i tre dage, før en af hans bekendte havde fundet ham.

Hun var den eneste nulevende slægtning, men hun havde ikke deltaget i begravelsen eller forberedelserne til den. Dengang havde hun ikke tænkt på, at hun var den eneste arving til millionvillaen og pengene på hans bankkonto. Da hun fik det at vide, havde hun først tænkt, at hun ikke ville have dem. At pengene efter Frank Mandt var så beskidte, at hun ikke ville have noget med dem at gøre, men så havde hun tænkt: Hvorfor ikke? Det var for dumt at sige nej tak.

Hun bar datteren med sig ned i kælderen. Der var en mere trykkende luft dernede end der ellers var i huset. En klam lugt som fra gammel frugt eller blomster, der har stået for længe i en vase.

I et af kælderrummene var der indrettet en sauna, og i det, der måtte have været et fitnessrum, var der en ribbe på væggen.

I det inderste rum fandt hun pengeskabet. Advokaten havde givet besked om, at det stadig stod der. Det var ikke bare stort og tungt, det var sikkert også fastgjort til gulvet med indvendige bolte. De, der havde ryddet ud i huset, havde håbet at finde nøglen, men den var væk. Hun havde fuld tillid til dem. I et køkkenskab havde de fundet næsten tredive tusind kroner i en konvolut, som de havde givet hende. Der kunne selvfølgelig have ligget flere penge rundt om i huset, som de ikke havde for-

talt om, men hun stolede på, at de ikke havde fundet nøglen til pengeskabet og åbnet det.

Hun lagde hånden oven på pengeskabet og strøg hen over det. Det kolde stål gav hende kuldegysninger.

Så bøjede hun sig ned og skubbede den lille metalplade til side, der sad foran nøglehullet, og forsøgte at se ind.

Det irriterede hende, at nøglen var borte. Pengeskabet stod midt i rummet og optog megen plads. Det gjorde det vanskeligt at indrette det hernede, hvis det en dag skulle blive nødvendigt.

En bil tudede udenfor. Hun så på uret. Klokkeren var ti. Flyttefolkene var præcise.

Hun gik ud og tog imod dem. Mens de bakkede lastbilen på plads, åbnede hun bagagerummet i sin egen bil, tog en pakke ud og fandt det dørskilt, hun havde fået lavet hjemme i Oslo. Hun tog det med og hængte det op på et søm ved siden af indgangsdøren.

Sofie og Maja Lund.

En dame i nabohuset kiggede ud bag de ternede køkkengardiner. Sofie vinkede til hende. Hun vinkede ikke igen.

2

William Wisting stod i soveværelsesdøren og betragtede kvinden, der lå i hans seng. Smalle striber af lys slap ind gennem sprækkerne i persiennen og lagde sig over hendes ansigt, uden at det så ud til at forstyrre den dybe søvn.

Han havde arbejdet sammen med Christine Thiis i hen ved to år. Hun var femten år yngre end ham og havde to teenagebørn. Efter en skilsmisse havde hun forladt et godt betalt job som forsvarsadvokat i Oslo og var flyttet til Larvik med børnene.

Hun var let at samarbejde med, resultatorienteret, handlekraftig og initiativrig, og hun havde en egen evne til at træffe de rigtige beslutninger i rette tid.

Det handlede altid om jobbet, når de snakkede sammen. Hun var ikke særlig meddelsom, når det kom til hendes privatliv. Når de var til konferencer, tog hun altid hjem eller gik lige op på sit værelse, når den faglige del var afsluttet. Hun var aldrig med ude efter arbejdstid, hvis nogen foreslog, at de skulle tage en øl, og hun havde aldrig været med til en julefrokost. Wisting var derfor blevet overrasket, da hun sagde ja tak til at være med til sommerfesten hjemme hos ham.

Nogle små trækninger i ansigtet røbede, at hun havde mærket, at han var i værelset. Wisting trak forsigtigt døren til igen og gik ned ad trappen til stuen. Hun trængte til at sove ud. Det var Nils Hammer, der havde fulgt hende i seng. Da var hun langt nede i den anden flaske vin. De andre var blevet siddende, til det lysnede, og de første fugle begyndte at synge.

En flue spankulerede op og ned ad indersiden af et af glassene

på stuebordet. Den summede, da den druknede i den sjat vin, der var tilbage.

Wisting gik hen til sofaen, lagde den plaid sammen, som han havde haft over sig, og rettede på sofapuderne. Så samlede han glassene sammen og bar dem ud i køkkenet, fyldte opvaskemaskinen og blev stående ved vinduet og så ned på det brunbejdsede hus nede i svinget, hvor Line boede.

Selv om han ikke havde det helt godt med årsagen til, at hun var flyttet fra Oslo og tilbage her til Stavern, var han glad for at have hende i nærheden. Men han havde alligevel ikke brudt sig om, at hun købte *det* hus. Han følte, at døden sad i væggene der. Den mand, der havde boet der før hende, hed Viggo Hansen. For otte måneder siden var han blevet fundet død, siddende i en stol i stuen. Der havde han siddet i næsten fire måneder, uden at nogen i nabolaget havde reageret.

Tanken om den døde mand så ikke ud til at bekymre Line. Det var egentlig typisk for hende. Hun var frygtløs og pragmatisk anlagt. Desuden var det et godt køb. Omstændighederne gjorde, at huset gik for langt under vurderingen, og da han var dernede i går, var der ikke meget, der mindede om det, der engang havde været. Alt var revet ned og smidt ud. Køkkenet, badeværelset og et af værelserne var allerede sat i stand. Nu stod stuen for tur.

Hans mobiltelefon ringede et sted i huset. Han fandt den på stuebordet, men nåede ikke at svare.

Det var Suzanne. Han havde stadig hendes nummer lagret. Han havde ikke snakket med hende i flere måneder, men det gjorde noget ved ham at se hendes navn. En tid havde de stået hinanden meget nær, og hun var flyttet ind hos ham. Forholdet havde varet i nogle år, indtil hun bestemte sig for at gå videre uden ham. Savnet tyngede ham endnu. Ikke så meget som savnet efter Ingrid, Lines og hendes tvillingebror Thomas' mor. Ingrid var borte for altid. Suzanne var ikke langt væk. Hun drev galleri og kaffebar i Stavern og havde en lejlighed i etagen oven over.

Han for sammen, da telefonen ringede på ny. Det var Suzanne, der forsøgte igen.

“Hej,” svarede han og mærkede, hvor tør han var i munden.

“Hej. Det er Suzanne.”

“Hej,” gentog han og sank noget. “Hvordan går det?”

“Er du hjemme?” spurgte hun uden at svare.

Wisting så sig omkring. Nogen havde væltet en skål med peanuts. På gulvtæppet havde Espen Mortensen lagt flere lag toilet-papir i et forsøg på at sugе øllet op fra en væltet flaske. Inde under en stol lå Christine Thiis’ taske med en del af indholdet strøet omkring sig.

“Hvorfor det?” svarede han.

“Der er noget, jeg må snakke med dig om. Noget, jeg ikke har lyst til at sige i telefonen. Det gælder Hummel-sagen.”

“Hummel-sagen?” gentog Wisting, men vidste godt, hvad det drejede sig om.

Jens Hummel var taxichauffør. Både han og hans bil forsvandt natten til fredag den 6. januar. Den sidste, der havde set ham, var en kunde, der blev sat af uden for Grand Hotel i Storgata i Larvik klokken 01.23. Det var over et halvt år siden. Sagen var stadig et mysterium.

“Jeg kan komme en tur forbi dig i formiddag, inden der er for mange i caféen,” foreslog Suzanne.

Fra etagen ovenover hørte han fodtrin. Christine Thiis måtte være vågnet.

“Jeg er på vej ud,” sagde Wisting hurtigt. “Jeg kan kigge ind til dig.”

“Kan du nå det inden klokken 13?”

Han så på uret og prøvede at regne ud, hvor længe det var, siden han havde drukket den sidste øl.

“Jeg kan være der om en times tid,” svarede han, og af måden, hun svarede ham på, kunne han høre, at hun smilede.

Fra badeværelset ovenpå hørte han lyden af rindende vand fra hanen.

Wisting gik igen ud i køkkenet, fandt to kopper frem fra køkkenskabet og et par kapsler til kaffemaskinen.

Han hørte trappen knirke. Kaffemaskinen brummede svagt

og udstødte varm damp, idet Christine Thiis kom ud i køkkenet.

“Hej,” sagde hun med rusten stemme. Hendes kastanjebrune hår var stadig i uorden, men han kunne se, at hun havde forsøgt at rette på det. “Beklager, det ...”

Wisting afbrød hende.

“Kaffe?”

Hun nikkede.

“Det ville være rart.”

De satte sig på hver sin side af køkkenbordet.

“Beklager,” sagde hun igen. “Det er aldrig sket før ... Jeg plejer at tage hjem.” Hun drak af koppen og rømmede sig. “Det vil sige, jeg plejer sædvanligvis ikke at gå ud. Jeg er ikke vant til at drikke.”

“Så trængte du til det,” sagde Wisting. Han kunne se, hvor dårligt hun havde det med at sidde i det samme tøj, som hun var gået i seng i.

“Du trængte sikkert til at sænke paraderne,” fortsatte han. “Koble helt fra og hverken tænke på børn eller job.”

“Men jeg burde være taget hjem.”

“Der var alligevel ikke noget, der ventede på dig dér,” smilede Wisting. Han lagde hænderne rundt om kaffekoppen. Det var godt at have nogen at sidde sammen med ved køkkenbordet. “Jeg kan køre dig hjem bagefter,” tilbød han.

Hun rystede på hovedet.

“Jeg kan tage en taxi.”

Han holdt håndfladen op mod hende som tegn på, at det ikke ville være til noget besvær.

“Jeg skal under alle omstændigheder af sted,” sagde han. “Der er dukket noget op i Hummel-sagen.”

Hendes blik ændrede sig. Det gik fra at have noget forlegent i sig til at blive skærpet.

“Jens Hummel? Vi gennemgik jo sagen i forrige uge og blev enige om, at vi stiller den i bero. Er der noget nyt nu?”

“Det ved jeg ikke endnu. Jeg skal møde nogen bagefter, som vil snakke om ham.”

Christine Thiis lænede sig frem over bordet.

“Det, der stod i avisen, var helt forkert,” sagde hun. “Vi har virkelig gjort, hvad vi kunne i den sag.”

Wisting så væk. Hun snakkede om en avisartikel fra ugen før. Mysteriet om forsvindingen havde også skabt overskrifter i januar, men ikke det helt store engagement hos læserne. Jens Hummel havde ingen nær familie, som kunne holde politiet og pressen til ilden. Kun en bedstemor, der var alene med savnet.

Da medierne blev interesserede i at tage sagen op igen, havde Wisting bidraget, i håb om at artiklen kunne føre til nye oplysninger i sagen. Det var ikke nødvendigvis sådan, at tidsfaktoren talte imod en efterforskning. Med tiden kunne rygter og sladder sprede sig i stadig større cirkler og til sidst nå frem til nogen, der var villige til at snakke med politiet. I sådanne tilfælde kunne ny medieomtale være en udløsende faktor.

Da sagen kom på tryk, var den imidlertid yderst negativt vinklet mod politiet generelt og Wisting som efterforskningschef specielt. Det fremgik ikke, hvad politiet konkret kunne have gjort anderledes, men artiklen gav et billede af, at politiet havde vist manglende interesse for sagen og udført et dårligt stykke politiarbejde. Den resultatløse efterforskning talte for sig selv. Politiet havde ikke engang været i stand til at finde Hummels bil. Den friske halvårsstatistik, hvoraf det fremgik, at politiet havde gennemført 20 procent flere trafikkontroller end året før, blev brugt som et argument for fejlvurdering og gale prioriteringer. Sympatien i sagen lå ikke hos politiet, som havde en vanskelig opgave, men hos bedstemoren, som havde mistet sit eneste barnebarn.

Wisting var vant til at blive kritiseret. Som regel prellede kritikken af på ham, men denne gang havde han oplevet det lidt anderledes. Det var en påmindelse om, at det ikke var lykkedes for dem. Og Hummel-sagen havde tidligt skabt en uro i ham, en nagende følelse af ikke at slå til.

“‘Sporløst forsvundet’ har sjældent været et mere dækkende udtryk end i den sag,” fortsatte Christine Thiis. “Man skulle tro, at der med teletrafik, betalingsanlæg, taxameter og GPS skulle

kunne findes noget, der fortalte, hvor han og bilen blev af, men vi har jo ingenting.”

Wisting nikkede. Han tænkte på efterforskningen af Hummel-sagen som dage uden indhold. De havde sammensat en tætpakket tidslinje for de sidste 24 timer, inden manden forsvandt, men der var ikke noget, der gav en antydning af, hvor han kunne befinde sig. Sideløbende dermed havde de prøvet at danne sig et indtryk af, hvem Jens Hummel var. Det gav et sammensat billede. Han var 34 år og boede alene. Havde haft forskellige løse job, indtil han var 25 år og begyndte at køre taxi. For fem år siden havde han fået sin egen licens og egen vogn. Næsten ti år bag rattet havde givet ham et vidtstrakt netværk af mange forskellige mennesker. De havde snakket med de fleste af dem, men ingen kunne fortælle noget, der kunne kaste lys over, hvad der var sket.

Forsvindingsager var altid vanskelige, ikke bare fordi der ikke fandtes noget åsted, men også, fordi det var vanskeligt at få samling på en spredt efterforskning.

De blev siddende med kaffekopperne og diskuterede nogle af de mest interessante teorier. En af dem gik ud på, at der lå et narkoopgør bag forsvindingen. Der blev snakket om, at Hummel havde fungeret som lokal kurer og brugt taxien til at fragte narkotika. I en periode skulle han også have hentet og bragt prostituerede, men selv om de langt hen ad vejen havde fået oplysningerne bekræftet, havde det ikke bragt dem videre.

Wisting så på uret. Han måtte af sted.

I bilen handlede samtalen om andre emner. Om sommeren, og hvad de skulle bruge ferien til.

“Jeg skal ingen steder,” fortalte Christine Thiis. “Hvad med dig?”

“Jeg har lovet at hjælpe Line med at sætte hus i stand. Hun påstår, at jeg er god til at tapetsere.”

Christine Thiis smilede og virkede eftertænksom.

“Mine unger skal være hos deres far i fire uger. Det bliver rart at være alene så længe.”

Wisting holdt ind til kantstenen uden for huset, hvor hun boede.

“Tak, fordi du tog mig med. Og jeg beklager igen, at jeg ikke kom hjem i nat.”

“Intet problem,” forsikrede Wisting.

“Du må gerne ringe til mig,” bad hun og lagde hånden på hans arm.

Han mødte hendes blik. Hun blinkede med begge øjne, før hun trak hånden til sig.

“Hvis der kommer noget ud af det, mener jeg. Hvis du får svar på, hvad der er sket med Jens Hummel.”

Det var en varm dag. Trykkende og vindstille. Wisting fandt en ledig parkeringsplads ved dampskibsbryggen og stod ud af bilen. To smådrengene stod ved kajen med hver sin fiskestang. Over dem fløj mågerne i dorske cirkler.

Der var usædvanlig mange mennesker i gaderne. Wisting nikkede nu og da til forbipasserende, han kendte.

Uden for caféen Den Gyldne Fred var de fleste småborde allerede optaget. Wisting skubbede døren op, gik ind og blev stående lidt, indtil øjnene havde vænnet sig til det sparsomme lys.

Suzanne sad bagest i lokalet og vinkede til ham. Hun havde en hvid sommerkjole på, og det sorte hår var samlet i en hestehale.

Wisting nikkede og gik hen til hendes bord. Hun rejste sig og gav ham et kram. Hun fik små rynker ved øjnene, da hun smilede.

“Vil du have noget?” spurgte hun med et blik mod baren. “Kaffe?”

Wisting kunne mærke, at han var tung i hovedet.

“Jeg vil gerne have en Farris-mineralvand,” sagde han.

Suzanne forsvandt bag disken og kom tilbage med en flaske og et glas med isterninger.

“Jeg vidste ikke, hvem jeg ellers skulle snakke med,” sagde hun og satte sig.

Wisting hældte i glasset.

“Du sagde, det gjaldt Jens Hummel.”

“Jeg ved jo ikke, om der er noget om det,” nikkede hun, “men der har været en mand herinde nogle aftener på det seneste. Han sidder ved baren, læser aviserne og siger ikke stort, men jeg har

forstået, at han har boet i udlandet i en periode og nu er vendt tilbage til byen.”

Suzanne flyttede en uadresseret konvolut, som lå imellem dem på bordet, inden hun fortsatte: “I forrige uge sagde du til avisen, at I ville henlægge Hummel-sagen.”

“Stille i bero,” rettede Wisting.

“Er det ikke det samme?”

Wisting trak på skuldrene.

“I hvert fald,” fortsatte hun, “i forbindelse med sammendraget af sagen var der blandt andet et billede af Jens Hummels taxi.”

Wisting nikkede. Endnu en gang blev han mindet om den lidt forfejlede mediestrategi.

“Der var stille her den aften. Jeg lagde mærke til, at manden blev helt underlig, da han læste det.”

“Hvordan det?”

Suzanne sænkede stemmen, selv om der ikke var nogen i nærheden af dem, der kunne høre hende.

“Han blev urolig,” forklarede hun. “Han kiggede op fra avisen og så sig om, før han læste videre. Derefter rejste han sig, gik ud og blev stående lidt udenfor, inden han kom tilbage og læste artiklen en gang til.”

Wisting drak ud.

“Jeg gik hen til ham for at hente nogle tomme glas,” fortsatte Suzanne. “Så sagde han noget underligt.”

“Hvad var det?”

“Først kommenterede jeg avisartiklen, som han sad og læste. Jeg sagde et eller andet om, at det var en speciel sag. Så kiggede han på mig og sagde, at *den står i laden*.”

“Den står i laden?” gentog Wisting.

Suzanne nikkede.

“Jeg nåede ikke at spørge ham. *Den stod der bare en dag*, sagde han og pegede på billedet i avisen. Så foldede han avisen sammen, tog den med sig og gik.”

“Hvilken lade snakkede han om?” spurgte Wisting uden at forvente et svar.

“Jeg ved ikke mere end det, jeg har fortalt, men jeg har tænkt meget på det siden og blev nødt til at ringe til dig. Den mand ved noget.”

Wisting kastede et blik på de andre gæster.

“Har han været her siden?”

Hun rystede på hovedet.

“Var han sammen med andre, da han var her?” fortsatte Wisting i et forsøg på at nærme sig noget, der kunne fortælle, hvem manden var.

“Nej, jeg har spurgt de andre, der var her, men ingen vidste, hvem han var.”

Wisting fortsatte med en række spørgsmål, om, hvordan manden så ud, hvad han havde haft på, hvilken dialekt han talte, og om han havde andre kendetegn.

Suzanne pillede igen ved konvolutten foran sig, åbnede den og tog en papirslap ud.

“Han betalte med kort den aften,” sagde hun og lagde sedlen ned i konvolutten igen. “Jeg tjekkede kassestrimlen og fandt ud af, hvornår han må have betalt. I kan sikkert bruge transaktionsnummeret til at finde ud af, hvem han er.”

Wisting smilede og tog imod konvolutten. Den kunne indeholde det, der ville være et gennembrud i Hummel-sagen. Der havde verseret forskellige teorier blandt efterforskerne om, hvor bilen var blevet af. Nogen mente, at Jens Hummel var kørt frivilligt ud af byen, andre mente, at bilen lå et eller andet sted neden for en skrænt ved vejen som følge af en ulykke, eller at den var blevet dumpet. Wisting var blandt dem, der mente, at den måtte være placeret i en garage eller lignende, efter at Jens Hummel var blevet offer for en forbrydelse.

Politipatruljerne havde kørt langs alle bivejene i politikredsen. En helikopter havde søgt i stadig større områder. Dykkere havde ledt langs kajerne. Parkeringshuse var blevet gennemført. Alt havde været resultatløst, så det var ikke usandsynligt, at bilen stod i en lade.

Suzanne rejste sig.

“Jeg må se at komme i gang med arbejdet,” sagde hun. “Hvordan går det med Line?”

“Fint,” mumlede Wisting. “Jeg tror, det går meget godt.”

Det så ud, som om Suzanne havde tænkt sig at sige noget mere, men hun lod være. Wisting var taknemlig. Det, der var sket med Line, var svært at snakke om.

Suzanne tog nogle skridt hen mod disken.

“Held og lykke,” sagde hun. “Med alt. Hils hende fra mig.”

Wisting nikkede.

“Ring til mig, hvis manden dukker op her igen,” bad han og blev siddende. Han åbnede konvolutten og tog den lille papirlap ud. Tallene på udskriften fra betalingsterminalen sagde ham ingenting. Han vidste, at de skulle have informationer fra kort-selskabet for at finde identiteten på den person, der befandt sig bag talkombinationerne. Han havde ventet længe på en form for gennembrud i Hummel-sagen. Nu blev han nødt til at vente til i morgen, mandag.

4

Wisting låste sig ind på politigården allerede kvart i syv mandag morgen. Han havde hvide malerpletter på fingrene, efter at han havde hjulpet Line med at male nogle lister aftenen før.

På vej op til kriminalpolitiets afdeling nikkede han til et par trætte betjente, der hang over computerne og skrev de sidste rapporter fra nattevagten.

Han brugte tiden, indtil de andre efterforskere dukkede op, til at gennemgå Hummel-sagen igen. Mens han læste, forsøgte han at skrabe den hvide maling af hænderne med neglene.

Han vidste, at en ny oplysning kunne få ham til at se sagen fra en ny vinkel. Det, der tidligere havde virket uden betydning, kunne i lyset af en ny hypotese blive særdeles vigtigt. Han bladrede gennem sagens akter og ledte efter det, der skilte sig ud og stod ubegrundet, tilfældigheder, som kunne vise sig at skjule væsentlige sammenhænge.

Noget af det, der skilte sig ud i Hummel-sagen, var de lange ture. Mindst en gang om ugen havde Jens Hummel timelange køreture til Kristiansand eller Oslo. Det *kunne* naturligvis være en tilfældighed. Når det kom til stykket, var det ikke andet end statistik. Over for kolleger havde Hummel spøgt med, at han kørte med en rig, gammel dame, der besøgte slægtninge på Sørlandet. Ingen havde nogen sinde set hende, og politiet havde heller ikke været i stand til at opspore hende.

Wisting fandt heller ikke denne gang noget nyt at hæfte sig ved i sagen. Heller ikke en elektronisk søgning i registret over tips på ordene *lade* eller *laden* gav ham noget konkret.

Kontordøren stod åben, og han lyttede, hver gang nogen kom ind i afdelingen. Ti minutter i otte genkendte han lyden af Nils Hammers skridt, hørte, hvordan han sjokkede hen til sit kontor for enden af gangen.

Hammer var blevet dygtig til at finde og følge elektroniske spor. Det handlede mest om, at han var god til at omstille sig. Efterforskningsmetoder og muligheder, der ikke fandtes, da de begyndte i politiet, var nu blevet afgørende.

Wisting rejste sig fra skrivebordet og gik ind til ham. Den sværlemmede efterforsker nippede til kaffen, som han havde taget med sig fra vagtstuen i en plastikkop, alt imens han loggede sig ind på computeren.

Han lagde udskriften fra kortterminalen på bordet foran Nils Hammer.

“Hvor hurtigt kan du finde ud af, hvem der har betalt med det kort?” spurgte Wisting.

Hammer satte kaffekoppen fra sig, samlede papirlappen op og kastede et hurtigt blik på den.

“Hvor meget haster det?” spurgte han.

“Den, der brugte kortet, kan vide, hvor Jens Hummel befinder sig,” svarede Wisting.

Nils Hammer rettede sig op i stolen.

“Giv mig et par timer,” sagde han og tømte koppen i én slurk.

Wisting vendte sig om for at gå tilbage til kontoret.

“Hvordan gik det for resten med hende?”

“Hvem?” spurgte Wisting og spekulerede på, om han mente Line.

“Vores politiadvokat,” svarede Hammer med et skævt smil. “Hun gik jo helt ud.”

“Det gik fint,” forsikrede Wisting. “Hun trængte vel til at slappe lidt af.”

Han gik hen mod sit eget kontor og smilede ved sig selv ved tanken om morgenkaffen, som han havde drukket sammen med Christine Thiis dagen før.

Nu var det tid til de rutinemæssige gøremål. Han gennemgik

bunken af rapporter og anmeldelser fra weekenden. Det var, som om sommerstilheden også gav sig udslag i kriminalstatistikken. Med undtagelse af et par værtshusspektakler, nogle spritbilister og en bådbrand var der ikke meget at berette om.

Christine Thiis dukkede op, da han nærmede sig bunken af bunken.

“Tak igen,” smilede hun med et lidt genert blik. “Fordi du kørte mig hjem.”

Wisting vinkede afværgende.

“Fik du mere at vide om Hummel-sagen?” spurgte hun og satte sig.

“Det vil vise sig.”

Han fortalte om kvitteringen og den ukendte kortejers reaktion på det, der havde stået i avisen, men uden at nævne Suzannes navn. Hun havde ikke bedt om at blive holdt udenfor, men han havde ikke fortalt Christine, hvem han skulle møde, og så heller ingen grund til at gøre det nu.

Christine Thiis rejste sig.

“Du har en hvid plet her,” sagde hun og pegede på sin egen kind.

Wisting mærkede efter.

“Maling,” sagde han og viste hende hænderne. “Jeg kommer antagelig til at se sådan ud i flere uger.”

Hun smilede på ny og lukkede døren efter sig, da hun gik.

Wisting vendte tilbage til notaterne. Det tog næsten to timer, før døren blev åbnet igen. Hammer kom ind med nogle udskrifter i hånden og satte sig i gæstestolen.

“Bankkortet tilhører en Aron Heisel,” sagde han og lagde en udskrift frem, der fortalte det, han netop havde sagt.

Wisting tog papiret. Foruden kontonummeret var fødselsdatoen også anført, men ingen adresse. Wisting regnede ud, at Aron Heisel måtte være 48 år.

“Hvem er han?” spurgte han og skævede til de papirer, som Hammer sad med i skødet.

Hammer viste ham et billede fra politiets registre, taget lige forfra og fra siden. Det var en yngre version af den mand, Suzanne

havde beskrevet. Han havde smalle skuldre, flad næse, en antydning af mørke ringe under de grå øjne og mellemrum mellem fortænderne.

Wisting nøjedes med at nikke for at få Hammer til at fortælle, hvorfor manden på billedet var registreret hos politiet.

“Han blev dømt som hovedmand, da politiet afslørede en stor spritfabrik uden for Drammen i 1997. I 2002 blev han taget igen og fik en dom for spritsmugling, og han var mistænkt i en ny sag i Østfold for tre år siden, men blev ikke dømt.”

“Hvor holder han til nu?”

“Sidst kendte opholdssted er uden for Marbella i Spanien.”

Wisting nikkede. Han kendte byen. Han havde været der på tjenesterejse en gang sammen med Torunn Borg.

“Han er imidlertid i Norge nu,” fortsatte Hammer og lagde en tætskrevet transaktionsliste frem.

“Kortet er blevet brugt forskellige steder i Spanien,” sagde han og førte pegefingern ned over listen. “Sidste gang i lufthavnen i Malaga den 12. juli. Så kan du se, at han er i Norge.”

Wisting kastede et blik på listen. Kortet var blevet brugt dagen før i Rema 1000 på Holmejordet. Butikken lå på indfaldsvejen til Stavern. Wisting plejede selv at standse der af og til for at handle efter arbejde.

Han så sig om efter sine briller, men kunne ikke finde dem. I stedet fortsatte han med at studere listen med sammenknebne øjne.

Han havde foretaget et indkøb i et byggemarked, spist et måltid på en af restauranterne i Indre Havn, og et større beløb var brugt i Elkjøp. Han fandt flere besøg hos Suzanne på Den Gyldne Fred. Med undtagelse af det sidste besøg havde han altid sluttet af lige over midnat, og den efterfølgende transaktion var altid tilskrevet Vestfold Taxi.

Wisting så op igen og sagde ivrigt: “Vi kan finde ham!” Han pegede på en linje, hvor en af taxiturene var opført. “Nogen har kørt ham hjem.”